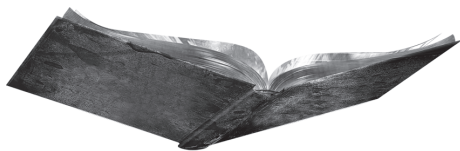


De Helse Creaties boek drie
De IJzeren Prinses



DE HELSE CREATIES

• Boek drie •

De IJzeren Prinses

CASSANDRA CLARE

Vertaald door Lia Belt

moon



Oorspronkelijke titel: *Infernal Devices – Clockwork Princess*

Oorspronkelijk uitgegeven door: Margaret K. McElderry Books, 2010

© Cassandra Clare, 2013

© Vertaling uit het Engels: Lia Belt, 2015

© Nederlandse uitgave: Moon, Amsterdam 2015

© Omslagfoto: Cliff Nielsen

Omslagontwerp: Baqup

Typografie: ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 488 2695 7

ISBN 978 90 488 2696 4 (e-book)

NUR 285/334

www.uitgeverijmoon.nl

www.overamstel.com

O V E R A M S T E L

uitgevers

Moon is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.



Voor de familie Lewis: Melanie, Jonathan en Helen

*I held it truth, with him who sings
To one clear harp in divers tones,
That men may rise on stepping-stones
Of their dead selves to higher things.*

– Alfred, Lord Tennyson, 'In Memoriam A.H.H.'

Proloog

York, 1847

‘Ik ben bang,’ zei het kleine meisje dat op het bed zat. ‘Opa, kun je bij me blijven?’

Aloysius Starkweather maakte een ongeduldig keelgeluid terwijl hij een stoel bij het bed schoof en ging zitten. Dat ongeduldige geluid was hem maar deels ernst. Het deed hem deugd dat zijn kleindochter hem zo vertrouwde, dat hij vaak de enige was die haar kon kalmeren. En zij had, ondanks haar gevoelige karakter, geen last van zijn norse houding.

‘Er is niets om bang voor te zijn, Adele,’ zei hij. ‘Wacht maar af.’

Ze keek hem met grote ogen aan. Normaal gesproken zou de Ceremonie van de Eerste Runen worden gehouden in een van de mooiere zalen van het Instituut in York, maar vanwege Adeles kwetsbare zenuwen en gezondheid was overeengekomen dat het ritueel deze keer mocht plaatsvinden in de veiligheid van haar eigen slaapkamer. Ze zat op de rand van haar bed, met een heel rechte rug. Haar ceremoniële jurk was rood en ze droeg een rood lint in haar lichtblonde haar. Haar ogen waren enorm groot in haar smalle gezichtje en haar armen dun. Alles aan haar was breekbaar als porselein.

‘Wat gaan de Stille Broeders met me doen?’

‘Geef me je arm,’ zei hij, en ze stak vol vertrouwen haar rechterarm uit. Hij draaide hem om en keek naar de lichtblauwe

adertjes onder haar huid. ‘Met hun cilinder – je weet wel wat dat is – zetten ze tekens op je huid. Meestal beginnen ze met de zichtrune, die je wel kent van je studies, maar in jouw geval beginnen ze met een krachtrune.’

‘Omdat ik niet zo sterk ben.’

‘Om je gestel te verstevigen.’

‘Als runderbouillon.’ Adele trok haar neus op.

Hij lachte. ‘Hopelijk niet zo onaangenaam. Het zal een beetje prikken, dus je moet dapper en stil zijn, want schaduwjagers laten hun pijn niet blijken. Maar al snel houdt het prikken op en zul je je stukken beter en sterker voelen. Daarna is de ceremonie afgelopen en gaan we naar beneden, en dan vieren we feest met geglazuurde cakejes.’

Adele trappelde met haar benen. ‘Ja!’

‘Ja, een feestje. En cadeaus.’ Hij klopte op het doosje in zijn zak, een klein doosje dat in mooi blauw papier was verpakt en een kleine familiering bevatte. ‘Ik heb het eerste al bij me. Dat krijg je zodra de ceremonie voorbij is.’

‘Ik heb nog nooit een feestje alleen voor mij gehad.’

‘Vandaag is het omdat je een schaduwjager wordt,’ zei Aloysius. ‘Je weet toch wel waarom dat belangrijk is? Je eerste tekens betekenen dat je een Nephilim bent, net als ik, net als je vader en moeder. Dat je lid bent van de Kloof. Lid van onze strijdersfamilie. Anders en beter dan alle anderen.’

‘Beter dan alle anderen,’ herhaalde Adele langzaam terwijl de slaapkamerdeur openging en twee Stille Broeders binnenkwamen. Aloysius zag de flikkering van angst in haar ogen en ze trok haar arm uit zijn greep. Hij fronste zijn voorhoofd. Het beviel hem niet om angst te zien bij zijn nakomelingen, hoewel hij niet kon ontkennen dat de broeders met hun stilte en hun merkwaardig schrijdende bewegingen griezelig waren. Ze liepen naar Adeles kant van het bed, toen de deur weer openging en Adeles vader en moeder binnenkwamen. Haar vader, Aloysius’ zoon, droeg een rood tenue; zijn vrouw was gekleed in

een klokkende rode jurk en droeg een gouden ketting met een *enkeli*-rune eraan. Ze glimlachten naar hun dochter, die bibberig teruglachte terwijl de Stille Broeders bij haar kwamen staan.

Adele Lucinda Starkweather, zei de ene Stille Broeder, broeder Cimon, in hun hoofd. *Je bent nu volwassen. Het wordt tijd dat je de eerste tekens van de Engel ontvangt. Ben je je bewust van de eer die je wordt bewezen, en zul je alles doen wat in je macht ligt om die eer waardig te zijn?*

Adele knikte gehoorzaam. 'Ja.'

En aanvaard je deze tekens van de Engel, die voor eeuwig op je lichaam zullen staan, als herinnering aan alles wat je de Engel verschuldigd bent en aan je heilige plicht ten opzichte van de wereld?

Ze knikte weer gehoorzaam. Aloysius' hart zwol van trots. 'Die aanvaard ik,' zei ze.

Dan beginnen we. Een cilinder fonkelde in de lange, witte hand van de Stille Broeder. Hij pakte Adeles trillende arm, zette de punt van de cilinder op haar huid en begon te tekenen.

Zwarte lijnen wervelden tevoorschijn uit de punt van de cilinder, en Adele keek verwonderd toe terwijl het symbool voor kracht vorm aannam op de bleke huid aan de binnenkant van haar arm. Het was een ingewikkeld motief van lijnen die elkaar doorsneden, haar aderen doorkruisten en haar arm omhulden. Haar spieren waren gespannen en haar kleine boventanden drukten in haar onderlip. Haar ogen schoten naar Aloysius toe, en hij schrok van wat hij daar zag.

Pijn. Het was normaal dat het een beetje pijn deed als er een teken werd aangebracht, maar wat hij in Adeles ogen zag... was helse pijn.

Aloysius stond met een ruk op, waardoor zijn stoel op de vloer achter hem kletterde. 'Stop!' riep hij, maar het was al te laat. De rune was voltooid. Toen de Stille Broeder achteruitstapte, zat er bloed op de cilinder. Adele jammerde zachtjes; ze dacht aan haar grootvaders waarschuwing dat ze de pijn zwij-

gend moest ondergaan. Maar toen begon haar bloederige, opengekerfde huid los te laten van haar botten, zwart te worden en te verbranden alsof de rune vuur was. Ze kon zich niet meer bedwingen, gooide haar hoofd in haar nek en gilde, en gilde...

Londen, 1873

‘Will?’ Charlotte Fairchild deed zachtjes de deur van de trainingsruimte van het Instituut open. ‘Will, ben je hier?’

Een gedempte grom was de enige reactie. De deur ging helemaal open en onthulde de grote ruimte met het hoge plafond. Charlotte trainde hier zelf al haar hele leven en kende elke knoest in de vloerplanken, het oude doelwit dat op de muur aan de noordkant was geschilderd, de ramen met vierkante ruitjes, zo oud dat ze onderaan dikker waren dan bovenaan. In het midden van de ruimte stond Will Herondale, met in zijn rechterhand een mes.

Toen hij zijn hoofd omdraaide en naar Charlotte keek, dacht ze er weer aan wat een vreemd kind hij was; hoewel hij op zijn twaalfde eigenlijk amper nog een kind was. Hij was een heel knappe jongen met dik, donker haar dat op zijn kraag lag en lichtjes golfde. Nu was dat haar vochtig van het zweet en plakte het tegen zijn voorhoofd. Toen hij pas bij het Instituut was, was zijn huid nog gebruind geweest van de zon en buitenlucht van het platteland. Inmiddels hadden zes maanden van stadsleven zijn kleur weggenomen; de bloes op zijn jukbeenderen viel daarvoor extra op. Zijn ogen hadden een ongewoon lichtgevende kleur blauw. Hij zou een knappe man worden, als hij iets aan die eeuwige frons op zijn gezicht kon doen.

‘Wat is er, Charlotte?’ snauwde hij. Will had een licht Welsh accent, met rollende klinkers die charmant zouden zijn als hij niet zo’n zure toon aansloeg. Hij veegde met zijn mouw over zijn voorhoofd toen ze een stukje naar binnen stapte en weer bleef staan.

‘Ik zoek je al uren,’ zei ze. Het klonk een beetje onvriendelijk, maar onvriendelijkheid had weinig effect op Will. Er was niet veel wat effect had op Will wanneer hij een van zijn buien had, en die had hij bijna altijd. ‘Ben je vergeten wat ik je gisteren heb verteld, dat we vandaag een nieuwe bewoner in het Instituut verwelkomen?’

‘O, dat wist ik nog wel.’ Will gooide het mes. Het landde net buiten de cirkel van het doelwit, en zijn frons verdiepte zich. ‘Het kan me gewoon niet schelen.’

De jongen achter Charlotte maakte een ingehouden geluid. Een lach, zo klonk het, maar dat kon het toch niet zijn? Ze was ervoor gewaarschuwd dat de jongen uit Shanghai niet gezond was, maar zijn verschijning toen hij uit de koets stapte, had haar toch laten schrikken. Hij was bleek, stond op zijn benen te zwaaien als een riethalm in de wind, en zijn krullende haar was doorschoten met zilver, alsof hij een man van tachtig was in plaats van een jongen van twaalf. Zijn ogen waren groot en zilverachtig zwart, op een merkwaardige manier mooi, maar ook spookachtig in dat fijne gezicht.

‘Will, beleefd blijven,’ zei Charlotte. Ze duwde de nieuwe jongen naar voren. ‘Let maar niet op Will; hij is nukkig. Will Herondale, ik wil je voorstellen aan James Carstairs, van het Instituut in Shanghai.’

‘Jem,’ zei de jongen. ‘Iedereen noemt me Jem.’ Hij zette nog een stap verder naar binnen en bekeek Will met vriendelijke nieuwsgierigheid. Hij sprak zonder een spoortje van een accent, tot Charlottes verbazing, maar zijn vader was dan ook Brits... geweest. ‘Jij mag me ook Jem noemen.’

‘Nou, als iedereen je zo noemt, is het niet bepaald een bijzondere gunst aan mij, hè?’ Wills toon was bijtend; voor zo’n jong iemand kon hij bijzonder stekelig zijn. ‘Je zult wel merken, James Carstairs, dat het het beste is voor ons allebei als je op jezelf blijft en mij met rust laat.’

Charlotte zuchtte in stilte. Ze had zo gehoopt dat deze jongen

van Wills leeftijd een middel zou zijn om Will te ontdoen van zijn woede en hatelijkheid. Maar het leek erop dat Will niet had gelogen toen hij zei dat het hem niet kon schelen of er nog een jonge schaduwjager naar het Instituut kwam. Hij wilde geen vrienden, had er geen behoefte aan. Ze keek even naar Jem in de verwachting verbazing of gekwetstheid te zien, maar hij glimlachte alleen een beetje, alsof Will een jong katje was dat had geprobeerd naar hem uit te halen.

‘Ik heb niet meer getraind sinds ik uit Shanghai ben vertrokken,’ zei hij. ‘Ik kan wel een partner gebruiken... iemand om mee te oefenen.’

‘Ik ook,’ zei Will. ‘Maar dat moet dan wel iemand zijn die me kan bijhouden, geen zieke die eruitziet alsof hij strompelend op weg is naar zijn graf. Je zou misschien nog nuttig kunnen zijn als doelwit.’

Charlotte, met wat ze wist over James Carstairs – feiten die ze niet met Will had gedeeld – voelde een misselijk afgrijzen opkomen. Strompelend op weg naar zijn graf, o goeie god, dacht ze. Wat had haar vader ook alweer gezegd? Dat Jem afhankelijk was van een drug om te overleven, een of ander medicijn dat zijn leven kon verlengen, maar het niet zou redden. *O, Will.*

Ze wilde een stap vooruit doen, tussen de twee jongens in gaan staan om Jem af te schermen van Wills wreedheid, in dit geval zo verschrikkelijk veel relevanter dan hij besepte, maar toen bleef ze staan.

Jems gezichtsuitdrukking was niet veranderd. ‘Als je met “strompelend op weg naar zijn graf” sterven bedoelt, dan klopt dat,’ zei hij. ‘Ik heb nog ongeveer twee jaar te leven. Als ik geluk heb drie, zeggen ze.’

Daar was zelfs Will niet tegen bestand; zijn wangen werden rood. ‘Ik...’

Maar Jem was naar het doelwit gestapt dat op de muur was geschilderd, en toen hij daar was, rukte hij het mes uit het hout.

Hij draaide zich om en liep rechtstreeks door naar Will. Hoe fijn gebouwd hij ook was, ze waren even lang, en van een afstand van slechts tientallen centimeters keken ze elkaar strak in de ogen. 'Je mag me als doelwit gebruiken, als je wilt,' zei Jem achtere-loos, alsof hij het over het weer had. 'Volgens mij heb ik weinig te vrezen, want je mikt toch niet erg goed.' Hij draaide zich om, mikte en gooide het mes. Het belandde lichtjes trillend midden in het hart van het doelwit. 'Of,' ging Jem door terwijl hij Will aankeek, 'je kunt les van mij nemen. Want ik kan namelijk héél goed mikken.'

Charlotte staaarde naar die twee. Een halfjaar lang had ze toegekeken terwijl Will iedereen die bij hem in de buurt probeerde te komen – instructeurs, haar vader, haar verloofde Henry, allebei de gebroeders Lightwood – van zich af duwde met een combinatie van hatelijkheid en spitsvondige wreedheid. Als ze niet de enige was geweest die hem ooit had zien huilen, had ze waarschijnlijk allang de hoop opgegeven dat iemand ooit iets aan hem zou hebben. Maar nu stond hij naar Jem Carstairs te kijken, een jongen die er zo breekbaar uitzag als glas, en maakte zijn harde gezichtsuitdrukking langzaam plaats voor schoorvoetende onzekerheid.

'Je gaat toch niet écht dood?' vroeg hij met een heel vreemde klank in zijn stem.

Jem knikte. 'Dat is wat ze zeggen.'

'Wat erg,' zei Will.

'Nee,' antwoordde Jem zachtjes. Hij opende zijn jasje en pakte een mes uit de riem om zijn middel. 'Bespaar me die afgezaagde reactie, vertel me niet hoe erg je het vindt. Zeg dat je met me zult trainen.'

Hij hield Will het mes voor, met het heft naar voren. Charlotte hield haar adem in en durfde zich niet te bewegen. Ze had het gevoel dat hier iets heel belangrijks gebeurde, al kon ze niet precies zeggen wat.

Will pakte het mes aan, maar zijn blik verliet geen moment

Jems gezicht. Zijn vingers streken langs die van de andere jongen toen hij het wapen aanpakte. Dit was de eerste keer dat Charlotte hem ooit uit eigen beweging een ander had zien aanraken.

‘Ik zal met je trainen,’ zei hij.

I

Een vreselijke ruzie

Trouw op maandag voor een gezond leven, dinsdag zal overvloed geven, woensdag is de beste tijd, donderdag voor ongenade, vrijdag voor geldelijke schade, en zaterdag voor geen enkel profijt.

– volksrijmpje

‘December is een gunstige maand voor een bruiloft,’ zei de naaister, sprekend rondom een mondvul spelden met het gemak van jarenlange ervaring. ‘Zoals ze zeggen: “Trouw in december in de sneeuw, en de ware liefde duurt een eeuw.”’ Ze stak een laatste speld in de jurk en deed een pas achteruit. ‘Zo. Wat vindt u ervan? Hij is gebaseerd op een van Worths eigen ontwerpen.’

Tessa keek naar zichzelf in de spiegel in haar slaapkamer. De jurk was van goudkleurige zijde, zoals gebruik was bij de schaduwjagers. Wit gold voor hen als kleur van de rouw; ze zouden er nooit in trouwen, ook al had koningin Victoria zelf het modebeeld bepaald. Het aansluitende lijfje was afgezet met duchessekant en dat hing ook aan de mouwen.

‘Hij is prachtig!’ Charlotte klapte in haar handen en boog zich naar voren. Haar bruine ogen straalden van blijdschap. ‘Tessa, die kleur staat je zo mooi.’

Tessa draaide heen en weer voor de spiegel. Het goud bracht wat dringend noodzakelijke kleur op haar wangen. Het zandloperkorset gaf haar wat meer rondingen, en de mechanische engel om haar hals troostte haar met zijn getik. Eronder hing de jaden hanger die ze van Jem had gekregen. Ze had de ketting

laten verlengen, zodat ze allebei de sieraden tegelijk kon dragen, want ze wilde ze geen van beide afdoen. 'Vind je al dat kant niet een beetje te overdadig?'

'Helemaal niet!' Charlotte leunde achterover en legde haar ene hand onbewust beschermend op haar buik. Ze was altijd te slank geweest – of mager, eigenlijk – om een korset nodig te hebben, en nu ze een kind zou krijgen, was ze huisgewaden gaan dragen, waarin ze eruitzag als een vogeltje. 'Het is je trouwdag, Tessa. Als er al ooit een excuus is voor overdaad, dan is het wel je trouwdag. Stel je eens voor.'

Dat had Tessa vele nachten gedaan. Ze wist nog niet zeker waar Jem en zij zouden gaan trouwen, want de Raad overlegde nog over hun situatie. Maar als ze over hun bruiloft fantaseerde, vond die altijd in een kerk plaats en liep ze door het gangpad aan Henry's arm, zonder naar links of naar rechts te kijken, maar recht vooruit naar haar verloofde, zoals het een fatsoenlijke bruid betaamde. Jem zou een tenue dragen, niet het soort tenue waarin werd gestreden, maar eentje dat speciaal voor de gelegenheid was ontworpen, zoals een militair gala-uniform: zwart, met gouden vlechtwerk langs de polsen en gouden runen op de kraag en zakken.

Hij zou er heel jong uitzien. Ze waren allebei nog zo jong. Tessa wist dat het ongebruikelijk was, een bruid van zeventien en een bruidegom van achttien, maar zij liepen een wedren tegen de klok.

De klok van Jems leven, voordat die zou blijven stilstaan.

Ze legde haar hand tegen haar keel en voelde het vertrouwde tikken van haar mechanische engel en de scherpe vleugeltjes. De naaister keek ongerust naar haar op. Ze was een aardse, geen Nephilim, maar zoals iedereen die voor de schaduwjagers werkte, had ze het zicht. 'Moet ik het kant eraf halen, juffrouw?'

Voordat Tessa kon antwoorden, werd er aan de deur geklopt en riep een bekende stem: 'Ik ben het, Jem. Tessa, ben je daar?'

Charlotte schoot rechtop. 'O! Hij mag je niet in je trouwjurk zien!'

Tessa was verbaasd. 'Waarom in vredesnaam niet?'

'Dat doen wij schaduwjagers niet... Het brengt ongeluk!' Charlotte stond op. 'Snel! Verstop je achter de kast!'

'Achter de kast? Maar...' Tessa brak met een gillette haar zin af toen Charlotte haar bij haar middel greep en naar de kast sleepte, als een politieman die een tegenstribbelende boef probeerde te bedwingen. Toen Tessa werd losgelaten, klopte ze haar jurk af en trok een gezicht naar Charlotte, en ze gluurden allebei om het meubel heen terwijl de naaister met een onthutst gezicht de deur opende.

Jems zilveren hoofd verscheen om de deur. Hij oogde een beetje verformfaaid en zijn jasje hing scheef. Hij keek verwonderd rond voordat zijn blik op Charlotte en Tessa viel, die half verborgen stonden achter de kast. 'Gelukkig,' zei hij. 'Ik had geen idee waar iedereen was. Gabriel Lightwood staat beneden, en hij maakt ontzettend veel stampij.'

'Schrijf naar ze, Will,' smeekte Cecily Herondale. 'Alsjeblieft. Eén brief maar.'

Will gooide zijn bezwete donkere haar naar achteren en keek haar kwaad aan. 'Zet je voeten in de juiste positie,' was het enige wat hij zei. Hij wees met de punt van zijn dolk. 'Daar, en daar.'

Cecily zuchtte en verplaatste haar voeten. Ze had wel geweten dat ze niet in de juiste houding stond; dat had ze met opzet gedaan om Will te stangen. Haar broer was prikkelbaar, dat wist ze nog van toen hij twaalf was. Zelfs toen al had het altijd hetzelfde resultaat opgeleverd als je hem uitdaagde om iets te doen, zoals tegen het steile dak van hun huis op klimmen: een kwade glans in zijn blauwe ogen, een gespannen kaak, en soms was het uitgedraaid op een gebroken arm of been.

Natuurlijk was deze broer, de bijna volwassen Will, niet de

broer die ze zich uit haar jeugd herinnerde. Hij was nu tegelijkertijd explosiever en meer teruggetrokken. Hij had hun moeders schoonheid en hun vaders koppigheid – en, vreesde ze, ook hun vaders hang naar losbandigheid, hoewel ze dat vermoeden alleen maar baseerde op fluisteringen van de bewoners van het Instituut.

‘Mes omhoog,’ zei Will. Zijn stem was zo koel en professioneel als die van haar gouvernante.

Cecily tilde het mes op. Het had even geduurd om te wenen aan het dragen van een tenue: de ruimvallende tuniek en broek, de riem om haar middel. Nu bewoog ze zich er met evenveel gemak in als in een wijde nachtjapon. ‘Ik snap niet waarom je niet eens wilt overwégen een brief te schrijven. Eén brief.’

‘Ik snap niet waarom jij niet wilt overwegen naar huis te gaan,’ zei Will. ‘Als je nou gewoon teruggaat naar Yorkshire, hoef je je geen zorgen meer te maken om onze ouders en kan ik regelen...’

Cecily onderbrak hem omdat ze deze toespraak al duizend keer had gehoord. ‘Zou je een weddenschap willen afsluiten, Will?’

Tevreden, en tegelijkertijd een beetje teleurgesteld, zag ze Wills ogen fonkelen, net zoals de ogen van haar vader altijd deden wanneer er een weddenschap tussen heren werd besproken. Mannen waren zó voorspelbaar.

‘Wat voor weddenschap?’ Will deed een stap naar voren. Cecily zag de tekens op zijn polsen en de *mnemosyne*-rune op zijn keel. Het had even geduurd voordat ze de tekens niet meer ontsierend vond, maar ze was er nu aan gewend, net zoals ze gewend was geraakt aan de tenues, aan de galmende gangen van het Instituut en zijn merkwaardige bewoners.

Ze wees naar de muur. Lang geleden was daar met zwarte verf een doelwit op geschilderd: een grote cirkel met een roos in het midden. ‘Als ik drie keer de roos raak, schrijf jij een brief aan

mam en pap. Daarin vertel je ze hoe het met je gaat, over de vloek en waarom je bent vertrokken.'

Wills gezicht was een gesloten boek, zoals altijd wanneer ze dit verzoek deed. 'Je raakt hem nooit drie keer achter elkaar, Cecy.'

'Dan hoef je dus niet bang te zijn om die weddenschap af te sluiten, William.' Cecily gebruikte met opzet zijn volledige naam, omdat ze wist dat hij dat niet leuk vond. Maar als zijn beste vriend Jem – nee, zijn *parabatai*; ze had sinds haar komst naar het Instituut geleerd dat dat iets heel anders was – het deed, scheen Will het op te vatten als een koosnaampje. Misschien was dat omdat hij nog herinneringen aan haar had van toen ze op mollige beentjes achter hem aan waggelde en ademloos 'Will, Will' riep. Ze had hem nooit William genoemd, altijd alleen maar Will of Gwilym, zijn Welsh-naam.

Hij kneep zijn ogen tot spleetjes; ze waren van hetzelfde donkerblauw als de hare. Hun moeder had vroeger wel eens gezegd dat Will later een hartenbreker zou worden, en dan had Cecily altijd twijfelend naar haar gekeken. Will was destijds slungelig en mager, en altijd verfromfaaid en vuil. Maar nu zag ze het. Ze had het meteen gezien toen ze voor het eerst de eetzaal van het Instituut binnen was gelopen en hij verbaasd was opgestaan, en op dat moment had ze gedacht: dat kan Will niet zijn.

Toen hij die ogen op haar had gericht, haar moeders ogen, had ze de woede erin gezien. Hij was niet blij geweest om haar te zien, helemaal niet. En de magere jongen die ze zich herinnerde, met een wilde bos zwart haar als van een zigeuner en gravlekken op zijn kleren, was nu die lange, intimiderende *mán*. De woorden die ze had voorbereid, waren gestorven op haar tong en ze had woedend teruggekeken. En zo was het sindsdien gebleven. Will tolereerde haar aanwezigheid nauwelijks, alsof ze een steentje in zijn schoen was, een voortdurende kleine ergernis.

Cecily haalde diep adem, hief haar kin en bereidde zich voor

op het gooien van het eerste mes. Will wist niets – en zou nooit iets weten – van de uren die ze in haar eentje in deze ruimte had doorgebracht om te oefenen, te leren het evenwicht te vinden van het mes in haar hand, te ontdekken dat een goede mesworp achter het lichaam begon. Ze hield beide armen langs haar lichaam, haalde haar rechterarm tot achter haar hoofd naar achteren en zwaaide hem samen met haar lichaamsgewicht naar voren. De punt van het mes lag in lijn met het doelwit. Ze liet los, trok haar hand terug en haalde diep adem.

Het mes belandde met de punt in de muur, precies in het midden van het doelwit.

‘Eén,’ zei ze met een superieure glimlach.

Will keek haar ijzig aan, rukte het mes uit de muur en gaf het haar weer aan.

Cecily gooide het. De tweede worp ging net als de eerste recht op het doel af en bleef daar trillend staan, als een spottende vinger.

‘Twee,’ zei Cecily met een grafstem.

Wills kaak verstrakte toen hij het mes weer ophaalde en aan haar overhandigde. Ze pakte het glimlachend aan. Zelfvertrouwen stroomde als nieuw bloed door haar aderen. Ze wist dat ze dit kon. Ze had altijd al even hoog kunnen klimmen, even hard kunnen rennen, even lang haar adem kunnen inhouden als Will...

Cecily gooide het mes – weer in de roos. Ze sprong in de lucht en klapte in haar handen, meegesleept door haar enthousiasme. Haar haar kwam los uit de haarspelden en ze streek het uit haar gezicht en grijnsde naar Will. ‘Jij gáát die brief schrijven. Je bent akkoord gegaan met de weddenschap!’

Tot haar verbazing glimlachte hij. ‘O, ik zal hem schrijven,’ beloofde hij. ‘Ik zal hem schrijven, en dan gooi ik hem in de open haard.’ Hij stak zijn hand op toen ze verontwaardigd protesteerde. ‘Ik zei dat ik hem zou schrijven. Ik heb nooit gezegd dat ik hem zou versturen.’

Cecily stootte haar adem uit. 'Hoe dúrf je me zo te misleiden!'

'Ik zei toch dat je niet uit hetzelfde hout gesneden was als de schaduwjagers? Anders had je je nooit zo gemakkelijk laten bedotten. Ik ga géén brief sturen, Cecy. Het is tegen de Wet, en daarmee uit.'

'Alsof jij iets om de Wet geeft!' Cecily stampte op de vloer, wat haar meteen ergerde; ze had een hekel aan stampvoetende meisjes.

Wills ogen werden spleetjes. 'En jij wilt helemaal geen schaduwjager worden. Maar goed, luister. Ik zal een brief schrijven en die aan je meegeven, als jij belooft hem zelf thuis af te leveren en niet meer terug te komen.'

Cecily deinsde achteruit. Ze had vele herinneringen aan ruzies met Will, als hij haar porseleinen poppen weer eens uit het zolderraam had gegooid, maar ze herinnerde zich ook leukere dingen: de broer die haar geschaafde knie verbond of haar losgekomen haarlinten weer strikte. Die lieve kant ontbrak in deze Will. Mam had de eerste twee jaar na Wills vertrek veel gehuild; ze had Cecily omhelsd en gezegd dat de schaduwjagers 'alle liefde uit hem weg zouden halen'. Schaduwjagers waren een kil volk, had ze Cecily verteld, een volk dat haar huwelijk met haar man had verboden. Wat kon Will, haar jongen, haar kleintje, bij hen te zoeken hebben?

'Ik gá niet.' Cecily bleef haar broer strak aanstaren. 'En als jij zegt dat ik moet, dan zal ik... Dan doe ik...'

De deur ging open, en Jem stond afgetekend in de deuropening. 'Ach kijk,' zei hij, 'jullie bedreigen elkaar, zie ik. Is dit de hele middag al aan de gang, of is het net begonnen?'

'Hij begon,' zei Cecily, die met haar kin naar Will gebaarde, hoewel ze wist dat het zinloos was. Jem was Wills parabatai. Hij behandelde haar met de afstandelijke vriendelijkheid die voorbehouden was aan het kleine zusje van je beste vriend, maar hij zou uiteindelijk altijd partij kiezen voor Will. Vriendelijk maar ferm plaatste hij Will boven al het andere in de wereld.

Nou, bijna al het andere. Jem was Cecily meteen opgevallen toen ze in het Instituut was aangekomen. Hij had met zijn zil-verachtige haar en ogen en fijne gelaatstrekken een haast boven-aardse, ongebruikelijke schoonheid. Hij leek wel een prins uit een sprookjesboek, en ze zou hebben overwogen een band met hem op te bouwen als hij niet zo overduidelijk dolverliefd was op Tessa Gray. Zijn ogen volgden Tessa overal waar ze ging en zijn stem veranderde wanneer hij tegen haar sprak. Cecily had haar moeder een keer geamuseerd horen zeggen dat een van hun buurjongens naar een meisje keek alsof ze 'de enige ster aan de hemel' was. Zo keek Jem ook naar Tessa.

Cecily voelde zich niet gekrenkt. Tessa was aardig, zij het een beetje verlegen, en ze zat altijd met haar neus in de boeken, net als Will. Als dat het soort meisje was dat Jem wilde, zouden Cecily en hij nooit bij elkaar passen; en hoe langer ze dan in het Instituut was gebleven, hoe meer dat de situatie met Will zou hebben bemoeilijkt. Hij was enorm beschermend ten opzichte van Jem en zou haar voortdurend in de gaten hebben gehouden om te voorkomen dat ze Jem kwetste. Nee... ze kon zich beter verre van zulke toestanden houden.

'Ik wilde Cecily net knevelen en aan de eenden in Hyde Park voeren,' zei Will, die zijn vochtige haar naar achteren streek en Jem een zeldzame glimlach schonk. 'Je hulp is zeer welkom.'

'Helaas moet je je plannen voor zustermoord misschien even uitstellen. Gabriel Lightwood is beneden, en ik heb één woord voor je. Je lievelingswoord, zelfs.'

“Onbenul”?’ vroeg Will. “Parvenu”?’

Jem grijnsde. “Demonenpokken.”

Sophie hield met geoefend gemak het dienblad op de ene hand terwijl ze met de andere op Gideon Lightwoods deur klopte.

Ze hoorde een gehaast geschuifel, en toen zwaaide de deur open en stond Gideon voor haar. Hij droeg een broek met bre-tellen en een wit overhemd met opgestroopte mouwen. Zijn

handen waren nat, alsof hij er net mee door zijn vochtige haar had geharkt. Haar hart maakte een sprongetje, maar ze dwong zichzelf om hem fronsend aan te kijken.

‘Meneer Lightwood,’ zei ze. ‘Ik kom de scones brengen waar u om had gevraagd, en Bridget heeft ook een bordje sandwiches voor u klaargemaakt.’

Gideon deed een stap achteruit om haar binnen te laten. Zijn kamer leek op alle andere kamers in het Instituut: zware houten meubels, een groot bed met vier spijlen, een grote open haard en hoge ramen, die in dit geval uitkeken over het plein. Sophie voelde zijn blikken terwijl ze door de kamer liep om het dienblad op het tafeltje bij het vuur te zetten. Ze draaide zich weer naar hem om, met haar handen verstrengeld op haar schort.

‘Sophie...’ begon hij.

‘Meneer Lightwood,’ viel ze hem in de rede. ‘Hebt u verder nog iets nodig?’

Hij keek haar half opstandig, half droevig aan. ‘Zeg toch gewoon Gideon.’

‘Ik heb u al gezegd dat ik u niet bij uw doopnaam kan noemen.’

‘Ik ben een schaduwjager; ik ben niet gedoopt. Sophie, alsje-blijft.’ Hij zette een stap naar haar toe. ‘Voordat ik in het Instituut kwam wonen, dacht ik dat er een vriendschap tussen ons begon te ontstaan. Maar sinds ik hier ben, doe je zo kil tegen me.’

Sophies hand ging onwillekeurig naar haar wang en ze dacht terug aan meester Teddy, de zoon van haar vroegere werkgever. Hij had haar op een vreselijke manier in donkere hoeken tegen de muur gedrukt, zijn handen waren onder haar kleding gekropen en hij had dreigend gezegd dat ze wat aardiger voor hem zou moeten zijn als ze wist wat goed voor haar was. De gedachte daaraan maakte haar nu nog steeds misselijk.

‘Sophie.’ Gideon kneep ongerust zijn ogen samen. ‘Wat is er? Als ik je iets heb aangedaan, je heb gekrenkt, vertel me dan alsje-blijft wat het is zodat ik het kan rechtzetten...’

‘U hebt me niets aangedaan. U hebt me niet gekrenkt. U bent

een heer en ik ben een bediende; ik kan niet vrijpostig met u omgaan. Breng me alstublieft niet in die positie, meneer Lightwood.'

Gideon, die zijn hand half had geheven, liet hem langs zijn lichaam zakken. Hij zag er zo treurig uit dat Sophies hart verzachtte. Ik heb alles te verliezen, en hij niets, bracht ze zichzelf in herinnering. Dat was ook wat ze zichzelf laat op de avond voorhield als ze in haar smalle bed lag, denkend aan een paar stormgrijze ogen.

'Ik dacht dat we vrienden waren,' zei hij.

'Ik kan uw vriendin niet zijn.'

Hij deed een stap naar voren. 'Wat als ik je zou vragen...'

'Gideon!' Henry was bij de open deur verschenen, buiten adem en gekleed in een van zijn afzichtelijke groen met oranje gestreepte vesten. 'Je broer is hier. Beneden...'

Gideons ogen werden groot. 'Is Gabriel hier?'

'Ja. Hij schreeuwt iets over je vader, maar hij wil ons verder niets vertellen tot jij erbij bent. Kom mee.'

Gideon aarzelde en zijn blik ging van Henry naar Sophie, die probeerde onzichtbaar te worden. 'Ik...'

'Kom mée, Gideon.' Henry sprak maar zelden op scherpe toon, en als hij het deed, was het effect opzienbarend. 'Hij zit onder het bloed.'

Gideon verbleekte en pakte het zwaard dat aan een haak bij de deur hing. 'Ik kom eraan.'

Gabriel Lightwood leunde tegen de muur in de hal van het Instituut. Hij droeg geen jasje, en zijn broek was doorweekt van het bloed. Door de open deuren zag Tessa op het plein de koets van de Lightwoods met de fakkels op de zijkant staan. Gabriel moest zelf hierheen zijn gereden.

'Gabriel.' Charlotte sprak sussend, alsof ze probeerde een wild paard op zijn gemak te stellen. 'Gabriel, vertel alsjeblieft wat er is gebeurd.'

De lange en slanke Gabriel, zijn bruine haar kleverig van het bloed, wreef met wilde ogen over zijn gezicht. Zijn handen waren ook bloederig. 'Waar is mijn broer? Ik moet mijn broer spreken.'

'Hij komt eraan. Ik heb Henry gestuurd om hem te halen en Cyril gevraagd om onze koets klaar te zetten. Gabriel, ben je gewond? Heb je een *iratze* nodig?' Charlotte klonk moederlijk, alsof deze jongen haar nooit had uitgedaagd vanachter de stoel van Benedict Lightwood, nooit had samengespannen met zijn vader om haar het Instituut af te pakken.

'Dat is een heleboel bloed,' zei Tessa, die naar voren stapte. 'Gabriel, het is niet allemaal van jou, hè?'

Gabriel keek haar aan. Dit was de eerste keer dat Tessa hem zag zonder zijn gebruikelijke ijdelheid. Er was alleen verdoofde angst in zijn ogen te zien, angst en... verwarring. 'Nee... Het is van hén...'

'Hen? Welke hen?' vroeg Gideon, die zich met zijn zwaard in zijn rechterhand de trap af haastte. Hij werd op de hielen gevolgd door Henry, Jem, Will en Cecily. Jem bleef geschrokken op de trap staan, en Tessa beseftte dat hij haar in haar trouwjurk zag. Zijn ogen werden groot, maar de anderen drongen zich al langs hem heen en hij werd verder de trap af gevoerd als een boomblad op de stroming.

'Is vader gewond?' Gideon ging voor zijn broer staan. 'Of jij?' Hij legde zijn hand onder Gabriels kin en kantelde zijn gezicht omhoog om hem te bekijken.

Gabriel was langer, maar duidelijk de jongste. Hij leek opgelucht om zijn broer te zien, maar reageerde wrevelig op Gideons gebiedende toon. 'Vader...' begon Gabriel. 'Vader is een worm.'

Will lachte kort. Hij droeg zijn tenue, alsof hij net uit de trainingsruimte kwam, en zijn haar krulde vochtig tegen zijn slapen. Hij keek niet naar Tessa, maar daar was ze aan gewend geraakt. Will keek haast nooit naar haar als het niet per se hoefde. 'Het is fijn dat je dat eindelijk ook inziet, Gabriel,

maar dit is wel een ongewone manier om het wereldkundig te maken.'

Gideon keek Will kwaad aan voordat hij zich weer tot zijn broer wendde. 'Hoe bedoel je, Gabriel? Wat heeft vader gedaan?'

Gabriel schudde zijn hoofd. 'Hij is een worm,' herhaalde hij toonloos.

'Weet ik. Hij heeft de naam Lightwood besmeurd en tegen ons allebei gelogen. Hij heeft onze moeder beschaamd en haar leven verwoest. Maar wij hoeven niet zo te worden.'

Gabriel maakte zich los uit de greep van zijn broer. Zijn tanden fonkelden plotseling in een kwade grauw. 'Je luistert niet,' zei hij. 'Hij is een worm. Een wórm. Een verdomd groot, slangachtig iets. Sinds Mortmain dat medicijn niet meer stuurt, ging het steeds slechter met hem. Hij veranderde. Die zweren op zijn armen begonnen hem helemaal te bedekken. Zijn handen, zijn nek, zijn g-gezicht...'. Gabriels groene ogen richtten zich op Will. 'Het waren de pokken, hè? Jij weet daar toch alles van? Ben jij niet een of andere expert?'

'Nou, je hoeft niet te doen alsof ik die aandoening heb uitgevonden,' zei Will, 'alleen omdat ik geloofde dat ze bestond. Er zijn verslagen over te vinden... oude verhalen in de bibliotheek...'

'Demonenpokken?' vroeg Cecily. Ze keek verward. 'Will, waar gaat dit over?'

Toen Will zijn mond opendeed, kroop er een lichte bloes over zijn jukbeenderen. Tessa verborg een glimlach. Cecily was nu al weken in het Instituut, en nog steeds zat haar aanwezigheid Will dwars. Hij scheen niet te weten hoe hij zich moest gedragen in het bijzijn van zijn zusje, dat niet meer het kind was dat hij zich herinnerde. Hij bleef haar aanwezigheid hier almaar onwelkom noemen, en toch had Tessa gezien hoe hij Cecily door een kamer volgde met zijn blik, met dezelfde beschermende liefde in zijn ogen als wanneer hij naar Jem keek. Het bestaan van demonenpokken, en hoe je die opliep, was wel het

laatste wat hij aan Cecily wilde uitleggen. 'Niks wat jij hoeft te weten,' mompelde hij.

Gabriels blik ging naar Cecily, en zijn lippen weken verbaasd vaneen. Tessa zag hoe hij Cecily opnam. Wills ouders moesten allebei heel aantrekkelijk zijn geweest, dacht Tessa, want Cecily was net zo knap als Will, met datzelfde glanzende zwarte haar en die opvallende donkerblauwe ogen. Cecily keek Gabriel onbeschaamd aan, met een nieuwsgierig gezicht. Ongetwijfeld vroeg ze zich af wie deze jongen was die zo'n hekel leek te hebben aan haar broer.

'Is vader dood?' vroeg Gideon met stemverheffing. 'Zijn de demonenpokken hem fataal geworden?'

'Nee, hij is niet dood,' antwoordde Gabriel. 'Hij is veranderd. Ze hebben hem veranderd. Een paar weken geleden zijn we naar Chiswick verhuisd. Hij wilde niet zeggen waarom. En een paar dagen geleden sloot hij zich op in zijn werkkamer en wilde niet meer naar buiten komen, zelfs niet om te eten. Vanochtend ging ik naar zijn kamer om hem wakker te roepen. De deur was uit de scharnieren gerukt. Er lag een... een spoor van een of ander slijmerig spul door de gang. Ik volgde het naar beneden, de tuin in.' Hij keek om zich heen in de nu stille entreehal. 'Hij is een worm geworden. Dat probeer ik je te vertellen.'

'Het is zeker geen optie om, eh... ' zei Henry in de stilte, 'op hem te trappen?'

Gabriel keek hem walgend aan. 'Toen ik de tuinen doorzocht, vond ik een paar bedienden. En als ik zeg dat ik ze "vond", bedoel ik precies wat ik zeg. Ze waren in... in stukken gescheurd.' Hij slikte en keek naar zijn bebloede kleding. 'Ik hoorde een geluid, een soort hoog gejank. Ik draaide me om en zag hem op me afkomen: een grote blinde worm, als een draak uit de legenden. Zijn muil stond wijd open, met tanden als dolken. Ik draaide me om en rende naar de stallen. Hij kronkelde achter me aan, maar ik sprong op de bok van de koets en reed ermee de poort uit. Het wezen – vader – volgde me niet. Ik denk dat hij bang is om door mensen gezien te worden.'

‘Aha,’ zei Henry. ‘Te groot om op te trappen, dus.’

‘Ik had niet moeten vluchten,’ zei Gabriel, kijkend naar zijn broer. ‘Ik had moeten blijven staan om tegen dat schepsel te vechten. Of misschien kon ik ermee communiceren. Misschien zit vader nog ergens daarbinnen.’

‘En misschien zou hij je in tweeën hebben gebeten,’ zei Will. ‘Wat jij beschrijft, de transformatie in een demon, is het laatste stadium van de pokken.’

‘Will!’ Charlotte gooide haar handen in de lucht. ‘Waarom heb je dat niet gezegd?’

‘Die boeken over demonenpokken staan gewoon in de bibliotheek, hoor,’ zei Will. ‘Iedereen kon ze lezen.’

‘Ja, maar als Benedict in een gigantische worm ging veranderen, had je dat minimaal even kunnen zeggen,’ zei Charlotte. ‘In het algemeen belang.’

‘Ten eerste,’ antwoordde Will, ‘wist ik niet dat hij in een worm zou veranderen. Het eindstadium van demonenpokken is dat je in een demon verandert, maar dat kan alle kanten op. Ten tweede duurt het transformatieproces een paar weken. Ik had verwacht dat zelfs een gecertificeerde idioot als Gabriel dan wel iets zou merken en iemand zou waarschuwen.’

‘Wie dan?’ vroeg Jem, niet onredelijk. Hij was dichterbij Tessa gaan staan tijdens het gesprek. Terwijl ze naast elkaar stonden, streek de rug van zijn hand langs de hare.

‘De Kloof. De postbode. Ons. Wie dan ook,’ antwoordde Will geërgerd.

Gabriel begon weer wat kleur te krijgen. Hij barstte uit: ‘Ik ben geen gecertificeerde idioot...’

‘Dat er geen certificaat van het tegendeel is afgegeven, vormt nog geen bewijs voor intelligentie,’ mompelde Will.

‘En zoals ik al zei, vader had zichzelf de afgelopen week in zijn werkkamer opgesloten...’

‘En dat vond je niet bijzonder opmerkelijk?’ vroeg Will sarcastisch.

‘Jij kent onze vader niet,’ zei Gideon met de vlakke stem die hij opzette wanneer gesprekken over zijn familie onontkoombaar waren. Hij draaide zich weer om naar zijn broer, legde zijn handen op Gabriels schouders en sprak zachtjes en afgemeten tegen hem, zodat de anderen hem niet konden verstaan.

Jem haakte zijn pink achter die van Tessa. Het was een gewoontegebaar van genegenheid geworden, waar Tessa in de afgelopen maanden aan gewend was geraakt, zodanig dat ze soms zonder nadenken haar hand uitstak als hij naast haar stond. ‘Is dat je trouwjurk?’ vroeg hij heel zachtjes.

Tessa hoefde gelukkig geen antwoord te geven, omdat Bridget met een stapel tenues aankwam en Gideon plotseling zei: ‘Chiswick. We moeten gaan. Alleen Gabriel en ik, als er verder niemand meegaat.’

‘Alléén?’ vroeg Tessa geschrokken. ‘Maar waarom zou je geen andere schaduwjagers vragen om met je mee te gaan...’

‘De Kloof,’ zei Will schrandere. ‘Hij wil niet dat de Kloof het weet van zijn vader.’

‘Zou jij dat willen?’ riep Gabriel verhit uit. ‘Als het jóúw familie was?’ Zijn lip krulde op. ‘Ach, laat ook maar. Jij weet toch niet wat trouw betekent...’

‘Gabriel.’ Gideon klonk berispelend. ‘Spreek niet op die manier tegen Will.’

Gabriel keek verbaasd, en Tessa kon hem dat niet kwalijk nemen. Gideon was op de hoogte van Wills vloek, van de overtuiging die ten grondslag had gelegen aan Wills vijandigheid en bruuske manier van doen, zoals iedereen in het Instituut, maar dat verhaal was binnenskamers gebleven.

‘Wij gaan met je mee. Natuurlijk gaan we mee,’ zei Jem, die Tessa’s hand losliet en naar voren stapte. ‘Gideon heeft ons ook geholpen. Dat zijn we niet vergeten, hè, Charlotte?’

‘Natuurlijk niet.’ Charlotte draaide zich om. ‘Bridget, de tenues...’

‘Ik heb er toevalligerwijs al een aan,’ zei Will.

Henry trok zijn jas uit en verruilde die voor een tenuejasje en een wapenriem; Jem deed hetzelfde, en plotseling was de hal vol bedrijvigheid. Charlotte, met haar hand op haar buik, sprak zachtjes met Henry. Tessa wendde haar blik af van het privé-moment en zag een donker hoofd gebogen naast een licht hoofd: Jem stond naast Will en tekende met zijn cilinder een rune op de zijkant van Wills hals.

Cecily keek fronsend naar haar broer. 'Ik draag toevalligerwijs ook al een tenue,' verklaarde ze.

Wills hoofd kwam met een ruk omhoog, en Jem protesteerde geërgerd. 'Cecily, vergeet het maar.'

'Jij hebt geen recht om mij de wet voor te schrijven.' Haar ogen fonkelden. 'Ik ga mee.'

Will draaide met een ruk zijn hoofd naar Henry toe, die verontschuldiging zijn schouders ophaalde. 'Ze heeft het recht. Ze traint al bijna twee maanden...'

'Ze is een klein meisje!'

'Jij deed hetzelfde op je vijftiende,' zei Jem zachtjes, en Will draaide zich weer naar hem om. Even leek iedereen zijn adem in te houden, zelfs Gabriel. Jems blik hield die van Will vast, en niet voor het eerst had Tessa het idee dat er geluidloos woorden tussen hen werden gewisseld.

Will zuchtte en liet zijn ogen een stukje dichtzakken. 'Tessa zal ook wel mee willen.'

'Natuurlijk ga ik mee,' zei Tessa. 'Ik mag dan geen schaduwjager zijn, maar ik heb ook getraind. Jem gaat niet zonder mij.'

'Je draagt je trouwjurk!' protesteerde Will.

'Nou, nu jullie die allemaal al hebben gezien, kan ik er onmogelijk nog in trouwen,' zei Tessa. 'Dat brengt ongeluk, weet je.'

Will kreunde iets in het Welsh; de woorden waren onverstaaanbaar, maar zijn toon paste bij een verslagen man. Aan de andere kant van de hal wierp Jem Tessa een flauwe, ongeruste glimlach toe. De deuren van het Instituut zwaaiden open en lieten de felle herfstzon binnen.

Cyril stond ademloos op de drempel. 'De tweede koets is klaar,' zei hij. 'Wie rijden er mee?'

Aan: consul Josiah Wayland

Van: de Raad

Geachte heer,

U bent zich er ongetwijfeld van bewust dat uw diensttermijn als consul na tien jaar tot een einde komt. De tijd is aangebroken om een opvolger aan te wijzen.

Wij als Raad overwegen serieus om Charlotte Brantwell, geboren Fairchild, aan te stellen. Ze heeft goed werk verricht als hoofd van het Instituut in Londen en we geloven dat zij ook uw goedkeuring zal hebben, aangezien ze daar door u was aangesteld na de dood van haar vader.

Omdat uw mening en instemming voor ons van zeer grote waarde zijn, zouden we zeer graag uw gedachten over deze kwestie vernemen.

Met de meeste hoogachting,

Victor Whitelaw, inquisiteur, uit naam van de Raad

2

De zegevierende worm

And much of Madness, and more of Sin,

And Horror the soul of the plot.

– Edgar Allan Poe, ‘The Conqueror Worm’

Toen de koets van het Instituut door de poorten van huize Lightwood in Chiswick reed, kon Tessa het huis pas echt bewonderen. Daar had ze de vorige keer geen gelegenheid voor gehad, want toen was ze hier laat op de avond. Een lang grindpad met bomen erlangs leidde naar een immens wit huis met een gebogen oprit ervoor. Het huis leek met zijn sterke, symmetrische lijnenspel en rechte pilaren heel veel op schetsen van de klassieke tempels in Griekenland en Rome die ze had gezien. Er stond een koets voor de deur en er liepen kriskras grindpaden door een netwerk van tuinen.

En het waren prachtige tuinen. Zelfs in oktober stond er nog van alles in bloei: laatbloeiende rozen en bronsoranje, gele en donkergouden chrysanten groeiden langs nette paden tussen de bomen. Toen Henry hun koets tot stilstand bracht, stapte Tessa aan de hand van Jem uit en hoorde ze water: een beekje, vermoedde ze, dat was omgeleid door de tuinen. Het was een heel mooie plek, die ze amper kon associëren met de locatie waar Benedict zijn duivelse bal had gehouden, hoewel ze het pad langs de zijkant van het huis herkende, dat ze die avond had gevolgd. Het leidde naar een vleugel van het huis die eruitzag alsof hij later was aangebouwd...

De koets van de Lightwoods stopte achter hen, bestuurd door Gideon. Gabriel, Will en Cecily stapten eruit. Broer en zus Herondale ruzieden nog steeds met elkaar terwijl Gideon van de bok klom. Will onderstreepte zijn mening met weidse handgebaren. Cecily keek hem boos aan, en met die woedende uitdrukking op haar gezicht leek ze zo veel op haar broer dat het onder andere omstandigheden grappig zou zijn geweest.

Gideon, nog bleker dan eerst, draaide met zijn ontblote zwaard in zijn hand om zijn as. 'Tatiana's koets,' zei hij kortaf toen Jem en Tessa bij hem waren. Hij wees naar het voertuig dat voor het bordes stond. Allebei de deurtjes stonden open. 'Ze moet hebben besloten een bezoekje te komen brengen.'

'Wat een timing... ' Gabriels groene ogen stonden woest, maar hij leek misselijk van angst. Tatiana was hun zus, recentelijk getrouwd. Het wapen op de koets, een krans van doorns, moest het symbool zijn van de familie van haar man, vermoedde Tessa. De groep bleef verstijfd staan kijken terwijl Gabriel naar de koets beende en een lange sabel van zijn riem pakte. Hij boog zich de koets in en vloekte.

Gabriel stapte naar achteren en keek naar Gideon. 'Er zit bloed op de bankjes,' meldde hij. 'En... dit spul.' Hij porde met de punt van zijn sabel tegen een wiel; toen hij het wapen terugtrok, hing er een lange sliert stinkend slijm aan.

Will trok een serafijnendolk uit zijn jas en riep hardop: 'Jerameël!' Toen het wapen in het herfstlicht begon te stralen als een bleke witte ster, wees hij eerst naar het noorden en daarna naar het zuiden. 'De tuinen liggen rondom het huis, helemaal tot aan de rivier. Ik kan het weten... Ik heb de demon Marbas hier achtervolgd. Waar Benedict ook uithangt, ik denk niet dat hij het terrein zal verlaten. Te veel kans dat hij wordt gezien.'

'Wij nemen de westkant van het huis, jij neemt de oostkant,' besloot Gabriel. 'Roep als je iets ziet, dan komen we eraan.' Hij veegde zijn kling schoon aan het grind van de oprit, rechtte zijn rug en volgde zijn broer langs de zijkant van het huis. Will ging

de andere kant op, gevolgd door Jem, Cecily en Tessa. Will bleef op de hoek van het huis even staan en tuurde door de tuinen, speurend naar ongewone bewegingen of geluiden. Even later wenkte hij de anderen mee.

Toen ze doorliepen, gleed de hak van Tessa's schoen weg op een stukje los grind bij de heggen. Ze struikelde en kwam meteen weer overeind, maar Will keek geïrriteerd om. 'Tessa,' zei hij. Ooit had hij haar Tess genoemd, maar nu niet meer. 'Jij zou hier niet bij moeten zijn. Je bent niet voorbereid. Wacht liever in de koets.'

'Nee,' antwoordde Tessa opstandig.

Will keek Jem aan, die een glimlach leek te onderdrukken. 'Tessa is jóúw verloofde. Breng haar tot rede.'

Jem stapte naar haar toe. 'Tessa, zou je dat niet kunnen doen als gunst aan mij?'

'Je denkt dat ik niet kan vechten.' Tessa stapte achteruit en keek in zijn zilveren ogen. 'Omdat ik een meisje ben.'

'Nee, niet omdat je een meisje bent, maar omdat je een trouwjurk aanhebt,' zei Jem. 'Voor wat het waard is, ik denk dat Will ook niet zou kunnen vechten in zo'n jurk.'

'Misschien niet,' zei Will, die oren als een vleermuis had. 'Maar ik zou een stralende bruid zijn.'

Cecily hief haar hand en wees in de verte. 'Wat is dat?'

Alle vier zagen ze een gedaante op hen af komen stormen. Ze keken tegen de zon in, en even zag Tessa alleen een waas. Maar toen zag ze dat het een rennend meisje was. Ze had haar hoed verloren; haar lichtbruine haar wapperde in de wind. Ze was lang en stakerig, gekleed in een mooie fuchsiaroze jurk, die nu echter gescheurd en met bloed bevekt was. Ze bleef gillen terwijl ze op hen afstormde en wierp zich in Wills armen.

Hij wankelde achteruit en liet bijna Jerameël vallen. 'Tatiana...'

Tessa kon niet goed zien of Will haar wegduwde of dat ze zelf achteruitstapte, maar Tatiana ging een klein stukje achteruit, en nu kon Tessa voor het eerst haar gezicht zien. Ze was een

mager, hoekig meisje. Haar haar was zandblond, net als dat van Gideon, haar ogen groen als die van Gabriel, en ze had knap kunnen zijn als haar gezicht niet zo benepen en afkeurend had gestaan. Hoewel ze tranen op haar wangen had en hijgde, had dat iets theatraals, alsof ze zich bewust was van alle ogen die op haar gericht waren... vooral die van Will.

‘Een groot monster!’ riep ze huilend. ‘Een of ander schepsel... sleurde mijn lieve Rupert uit de koets en ging er met hem vandoor!’

Will duwde haar een stukje verder van zich af. ‘Hoe bedoel je, “ging er met hem vandoor”?’

Ze wees. ‘D-daar,’ zei ze snikkend. ‘Het sleepte hem naar de Italiaanse tuin. Eerst wist hij die muil te ontwijken, maar het monster trok hem mee over de paden. Hoe ik ook gilde, het wilde hem niet l-loslaten!’ Ze barstte weer in tranen uit.

‘Gillen?’ vroeg Will. ‘Is dat het enige wat je hebt gedaan?’

‘Ik heb heel hard gegild.’ Tatiana klonk gekwetst. Ze stapte bij Will weg en richtte haar groene ogen op hem. ‘Ik zie dat je nog net zo hardvochtig bent als altijd.’ Haar blik schoot naar Tessa, Cecily en Jem. ‘James Carstairs,’ zei ze stijfjes, alsof ze op een tuinfeestje waren. Ze kneep haar ogen samen toen ze Cecily zag. ‘En jij...’

‘O, in naam van de Engel!’ Will drong zich langs haar heen; Jem glimlachte even naar Tessa en volgde hem.

‘Jij kunt niemand minder zijn dan Wills zus,’ zei Tatiana tegen Cecily terwijl de jongens wegliepen. Tessa negeerde ze nadrukkelijk.

Cecily keek haar ongelovig aan. ‘Ja, hoewel ik niet zou weten wat dat uitmaakt. Tessa... kom je?’

‘Ja,’ zei Tessa, en ze ging met haar mee. Of Will – of Jem – haar er nu bij wilde hebben of niet, ze kon niet blijven staan terwijl die twee het gevaar tegemoet liepen. Even later hoorde ze Tatiana’s schoorvoetende voetstappen op het grind achter hen.

Ze liepen weg bij het huis, naar de formele tuinen die half

verborgen lagen achter hoge heggen. In de verte fonkelde het zonlicht op een kas van hout en glas met een koepeltje op het dak. Het was een prachtige dag: er stond een straf windje en de geur van herfstbladeren hing in de lucht. Tessa hoorde geruis en keek naar het huis achter haar. De gladde witte voorgevel rees hoog op, alleen onderbroken door de rondingen van balkons.

'Will,' fluisterde ze toen hij haar handen losmaakte van zijn nek. Hij trok haar handschoenen uit, en ze belandden naast haar masker en Jessies spelden op de stenen vloer van het balkon. Hij deed zijn eigen masker af en gooide het opzij, harkte met zijn handen door zijn vochtige zwarte haar en streek het van zijn voorhoofd weg. De onderrand van het masker had deuken in zijn hoge jukbeenderen gemaakt, als vage littekens, maar toen Tessa ze wilde aanraken, pakte hij zachtjes haar handen vast en duwde ze omlaag.

'Nee,' zei hij. 'Ik wil jou eerst aanraken. Ik wilde...'

Heftig blozend rukte Tessa haar blik los van het huis en de herinneringen die het bevatte. De groep had een opening in de heggen rechts van hen bereikt. Erachter lag de ronde 'Italiaanse tuin', omringd door begroeiing. Daarin stonden rijen standbeelden van klassieke helden en mythologische figuren. Venus schonk water uit een urn in een fontein in het midden, terwijl standbeelden van belangrijke geschiedkundigen en staatshoofden – Caesar, Herodotus, Thucydides – elkaar met lege ogen aankeken over de wandelpaden die vanuit het middelpunt uitstraalden. Er stonden ook beelden van dichters en toneelschrijvers. Tessa haastte zich langs Aristoteles, Ovidius, Homerus – die een stenen masker over zijn ogen droeg als symbool voor zijn blindheid – Vergilius en Sophocles. Ineens spleet een oorverdovende gil de lucht.

Ze draaide zich abrupt om. Een meter of twee achter haar stond Tatiana stokstijf stil, met uitpuilende ogen. Tessa rende naar haar terug, met de anderen op haar hielen; zij was als eerste bij het meisje. Tatiana graaide blindelings naar haar, alsof ze even was vergeten wie Tessa was.

‘Rupert,’ kermde Tatiana. Ze staarde voor zich uit, en toen Tessa haar blik volgde, zag ze een mannenlaars achter een heg uitsteken. Ze dacht even dat hij bewusteloos op de grond lag, dat de rest van zijn lichaam achter de heg verborgen ging, maar toen ze zich naar voren boog, zag ze dat er alleen een laars lag – met een stukje afgeknaagd, bloederig vlees dat eruit stak.

‘Een worm van tien meter lang?’ mompelde Will tegen Jem terwijl ze door de Italiaanse tuin liepen. Hun laarzen maakten dankzij een paar geluidloosrunen geen geluid op het grind. ‘Denk je eens in wat voor vis je daarmee zou kunnen vangen.’

Jems lippen vertrokken. ‘Dit is niet grappig.’

‘Wel een beetje.’

‘Je moet in deze situatie geen wormengrapjes maken, Will. We hebben het wel over de vader van Gabriel en Gideon.’

‘We hebben het niet alleen over hem; we achtervolgen hem door een siertuin met standbeelden omdat hij in een worm is veranderd.’

‘Een demonische worm,’ zei Jem, die bleef staan en voorzichtig om een heg gluurde. ‘Een groot serpent. Helpt dat misschien tegen je ongepaste humor?’

‘Er was een tijd waarin je nog kon lachen om mijn ongepaste humor,’ verzuchtte Will. ‘Nu moet ik me in allerlei bochten wurmen.’

‘Will...’

Jems berisping werd overstemd door een oorverdovende gil. Beide jongens draaiden zich om en zagen nog net dat Tatiana Blackthorn achterover in Tessa’s armen viel. Tessa ving het meisje op en ondersteunde haar, terwijl Cecily naar een opening in de heg liep en met het gemak van een geoefende schaduwjager een serafijnendolk achter haar riem vandaan haalde. Will hoorde haar niet praten, maar het lemmet begon te gloeien in haar hand, verlichtte haar gezicht en ontstak een misselijkmakende gloed van angst in Wills maag.

Hij begon te rennen, met Jem op zijn hielen. Tatiana hing slap in Tessa's armen en jammerde met een verwrongen gezicht: 'Rupert! Rupert!' Tessa had moeite met het gewicht van het meisje en Will wilde blijven staan om haar te helpen... maar dat deed Jem al, en dat was logisch. Het was zijn plaats, als haar verloofde.

Will richtte abrupt zijn aandacht weer op zijn zus, die door de opening in de heg stapte en met haar mes in de hand om de afschrikwekkende resten van Rupert Blackthorn heen schuifelde.

'Cecily!' riep Will geërgerd uit. Ze begon zich om te draaien...

En de wereld ontplofte. Voor hen spoot een fontein van aarde en modder als een geiser recht de lucht in. Klompen aarde en modder hagelden op hen neer. In het midden van die geiser zagen ze een enorm, blind serpent met een grijswitte kleur. De kleur van dood vlees, dacht Will. Er kwam een stank vanaf als uit een graf. Tatiana jammerde het uit en zakte in elkaar, en ze trok Tessa bijna mee naar de grond.

De worm begon heen en weer te zwiepen om zich verder uit de grond los te maken. Zijn muil ging open... een brede spleet die zijn kop haast in tweeën deelde, met boven en onder tanden als van een haai. Er kwam een luid gejang uit zijn keel.

'Stop!' riep Cecily. Ze hield haar gloeiende serafijnendolk voor zich en leek volkomen onbevreesd. 'Ga achteruit, verdoemd schepsel!'

De worm zwiepte naar haar toe. Met het mes in de hand bleef ze staan terwijl zijn grote kaken omlaag kwamen... en Will sprong op haar af en duwde haar opzij. Ze rolden allebei een heg in toen de kop van de worm de grond raakte op de plek waar Cecily net nog had gestaan en er een aanzienlijke deuk in sloeg.

'Will!' Cecily deinsde bij hem weg, maar niet helemaal op tijd. Haar serafijnendolk kerfde over zijn onderarm en liet een rode striem achter. Haar ogen waren blauw vuur. 'Dat was nergens voor nodig!'

'Je bent niet getraind!' brulde Will, half dol van woede en

angst. 'Dit overleef je niet! Blijf waar je bent!' Hij reikte naar haar dolk, maar ze wrong zich bij hem weg en kwam overeind. Even later kwam de worm met geopende muil weer omlaag. Will had zijn eigen mes laten vallen toen hij op zijn zus af dook; het lag een meter verderop. Hij sprong opzij en ontweek ternauwernood de kaken van het schepsel, en ineens was Jem er, met zijn zwaardstok in de hand. Hij dreef de kling met kracht omhoog in de flank van het wormenlichaam. Een hels gekrijs ontspande aan de keel van het schepsel, en het zwiepte naar achteren terwijl er zwart bloed in het rond spoot. Met veel gesis verdween het serpent achter een heg.

Will draaide zich om. Hij kon Cecily nauwelijks zien; Jem was tussen haar en Benedict gesprongen, en hij zat onder het zwarte bloed en was overdekt met modder. Achter hem had Tessa Tatiana op haar schoot getrokken; hun rokken lagen over elkaar uitgespreid, en Tatiana's opvallende roze vermengde zich met het goud van Tessa's verpeste trouwjurk. Tessa boog zich over Tatiana heen alsof ze het meisje wilde afschermen van de aanblik van haar vader, en er was een heleboel demonenbloed op Tessa's haar en kleding gespetterd. Ze keek met een bleek gezicht op, en haar blik ontmoette die van Will.

Even verdwenen de tuin, het lawaai, de stank van bloed en demon en was hij op een geluidloze plek met alleen Tessa. Hij wilde naar haar toe rennen, haar in zijn armen nemen. Haar beschermen.

Maar het was Jems taak om zulke dingen te doen, niet de zijne. *Niet de zijne.*

Het moment verstreek, en Tessa stond op en trok Tatiana met kracht omhoog. Ze legde de arm van het andere meisje om haar schouder terwijl Tatiana half bewusteloos tegen haar aan hing.

'Je moet haar hier weghalen. Ze overleeft dit niet,' zei Will, rondspeurend door de tuin. 'Ze is niet getraind.'

Tessa's mond begon te vertrekken in een vertrouwde, koppelige streep. 'Ik wil jullie niet alleen laten.'

Cecily was van afgrijzen vervuld. ‘Denk je niet... Zou dat wezen zich niet inhouden? Ze is zijn dochter. Als het... als hij nog enig gevoel voor zijn familie heeft...’

‘Hij heeft zijn schoonzoon opgegeten, Cecy!’ snauwde Will. ‘Tessa, ga met Tatiana mee als je haar leven wilt redden. En blijf bij haar, bij het huis. Het zou een ramp zijn als ze weer hierheen kwam rennen.’

‘Dank je, Will,’ mompelde Jem terwijl Tessa het strompelende meisje zo snel mogelijk wegleidde, en Will voelde die woorden als de prikken van spelden in zijn hart. Altijd wanneer Will iets deed om Tessa te beschermen, dacht Jem dat het omwille van hem was, niet omwille van Will zelf. Altijd wenste Will dat Jem helemaal gelijk had. Elke speldenprik had een eigen naam. Schuldgevoel. Schaamte. Liefde.

Cecily gilde. Een schaduw verborg de zon, en de heg voor Will barstte open. Hij staarde recht in de donkerrode muil van de enorme worm; tussen de reusachtige tanden hingen slierten kwijl. Will graaide naar het zwaard in zijn riem, maar de worm kromde zijn lijf al naar achteren. Er stak een dolk uit de zijkant van zijn nek en Will herkende het wapen meteen: het was van Jem. Hij hoorde zijn parabatai een waarschuwing roepen, en toen dook de worm weer op hem af en ramde hij zijn zwaard omhoog, door de onderkant van zijn kaak. Bloed spoot tussen de slag tanden door en spetterde sissend op Wills tenue. Door een onverwachte klap tegen zijn knieholten ging hij neer, en zijn schouders dreunden tegen de grond.

Hij hapte naar adem toen de lucht uit zijn longen werd geperst. De dunne, geringde staart van de worm zat om zijn knieën gedraaid. Hij trapte van zich af en zag sterretjes, en Jems ongeruste gezicht, en blauwe hemel boven hem...

Plof. Een pijl zonk vlak onder Wills knie in de wormenstaart. Benedicts greep werd lossen en Will rolde opzij en werkte zich op zijn knieën overeind, nog net op tijd om te zien dat Gideon en Gabriel Lightwood naar hen toe kwamen rennen. Gabriel

had een boog in zijn hand en legde onder het rennen een volgende pijl aan. Will begreep met afstandelijke verbazing dat Gabriel Lightwood op zijn vader had geschoten om hém te redden. De worm deinsde achteruit, en toen lagen er onder Wills armen handen die hem overeind trokken: Jem. Hij liet Will los, die zich omdraaide en zag dat zijn parabatai zijn zwaardstok alweer had gepakt en naar de worm loerde. De demonische worm leek te kronkelen van pijn. Zijn grote, blinde kop zwiepte heen en weer. Hele struiken werden uit de grond gerukt, bladeren dwarrelden door de lucht en de kleine groep schaduwjagers hoestte van het stof. Will hoorde Cecily ook hoesten en wilde het liefst roepen dat ze naar het huis moest rennen, maar hij wist dat zijn zusje dat niet zou doen.

Op de een of andere manier had de worm met zijn gespartel het zwaard los gekregen; het met zwart wondvocht besmeurde wapen kletterde op de grond tussen de rozenstruiken. De worm begon achteruit te glijden en liet een spoor van slijm en bloed achter. Gideon grimaste en sprong naar voren om met zijn gehandschoende hand het gevallen zwaard op te rapen.

Plotseling kromde Benedict zich als een cobra, met wijd open-gesperde, druipende kaken. Gideon hief het zwaard, maar hij zag er onmogelijk klein uit vergeleken met de enorme massa van het schepsel.

‘Gideon!’ riep Gabriel, die met een bleek gezicht zijn boog hief. Will draaide opzij toen er een pijl langs hem vloog en in het wormenlichaam plofte. Het monster krijste, draaide zich om en kroop met onvoorstelbare snelheid bij hen weg. Terwijl de worm ervandoor ging, legde hij het uiteinde van zijn staart om een standbeeld en kneep erin; het beeld verkrumelde tot stof, dat in de droge siervijver dwarrelde.

‘Bij de Engel, hij heeft Sophocles geplet,’ merkte Will op toen de worm achter een groot gebouw in de vorm van een Griekse tempel verdween. ‘Heeft niemand dan tegenwoordig nog respect voor de klassieken?’

Gabriel liet hijgend zijn boog zakken. ‘Stómmeling,’ zei hij woest tegen zijn broer. ‘Wat haalde je je in je hoofd, dat je zo op hem afrende?’

Gideon draaide zich om en wees met zijn bloederige zwaard naar Gabriel. ‘Niet “hem”. Hét. Dat is onze vader niet meer, Gabriel. Als je dat feit niet aankunt...’

‘Ik heb een pijl in hem geschoten!’ riep Gabriel. ‘Wat wil je nog meer van me, Gideon?’

Gideon schudde zijn hoofd alsof hij walgde van zijn broer, en zelfs Will, die Gabriel niet eens mocht, voelde een steekje sympathie voor hem. Hij had inderdaad op het beest geschoten.

‘We moeten erachteraan,’ zei Gideon. ‘Hij is achter de folly verdwenen...’

‘De wát?’ vroeg Will.

‘Een folly, Will,’ zei Jem. ‘Een decoratief gebouw. Ik neem aan dat het geen echt interieur heeft.’

Gideon schudde zijn hoofd. ‘Het is alleen maar pleisterwerk. Als wij tweeën er aan de ene kant langs gaan, en jij en James aan de andere kant...’

‘Cecily, wat dóe je?’ vroeg Will, die Gideon in de rede viel; hij wist dat hij klonk als een verstrooide vader, maar dat kon hem niet schelen. Cecily had haar mes weer achter haar riem gestoken en deed pogingen in een van de kleine taxusbomen in de eerste rij heggen te klimmen. ‘Dit is geen moment om in bomen te gaan klimmen!’

Ze keek woest naar hem, en haar zwarte haar waaide in haar gezicht. Ze deed haar mond open om te antwoorden, maar voordat ze iets kon zeggen, klonk er een geluid als van een aardbeving en ontplofte de folly. Scherven pleisterwerk vlogen in het rond. De worm dook naar voren en kwam met de angstaanjagende snelheid van een op hol geslagen trein recht op hen af.

Toen ze op het plein voor huize Lightwood aankwamen, deden Tessa’s nek en rug pijn. Ze droeg een strak korset onder haar

zware trouwjurk en het gewicht van de huilende Tatiana trok pijnlijk aan haar linkerschouder.

Ze was opgelucht toen de koetsen in zicht kwamen, maar ook verbaasd. Het tafereel op het plein was zo vredig: de koetsen stonden nog waar zij die hadden achtergelaten, de paarden graasden, de voorkant van het huis was niet verstoord. Nadat ze Tatiana half dragend en half slepend naar de eerste koets had gekregen, rukte Tessa het deurtje open en hielp haar instappen, grimassend toen de scherpe nagels van het meisje in haar schouders groeven terwijl ze zichzelf en haar rokken de koets in hees.

‘O god,’ kermde Tatiana. ‘De schande, de verschrikkelijke schande. Dat de Kloof zal ontdekken wat mijn vader is overkomen. Had hij in vredesnaam niet aan mij kunnen denken? Zelfs niet heel even?’

Tessa knipperde met haar ogen. ‘Dat wezen,’ zei ze. ‘Ik denk niet dat het nog in staat was om aan iemand te denken.’

Tatiana keek haar duizelig aan, en even schaamde Tessa zich voor de afkeer die ze voor het meisje had gevoeld. Tessa had het niet leuk gevonden om uit de tuin weggestuurd te worden, waar ze misschien had kunnen helpen, maar die arme Tatiana had net met eigen ogen gezien dat haar echtgenoot was verscheurd door haar vader. Ze verdiende wat meer medeleven.

Tessa legde een vriendelijker klank in haar stem. ‘Ik weet dat je een verschrikkelijke schok hebt gehad. Als je wilt gaan liggen...’

‘Je bent wel héél erg lang,’ zei Tatiana. ‘Klagen heren daar wel eens over?’

Tessa staaarde haar aan.

‘En je draagt bruidskleding,’ zei Tatiana. ‘Is dat niet héél vreemd? Zou een tenue niet praktischer zijn? Goed, ik weet dat het onflatteuze kleding is, maar met geweld is natuurlijk alles te bereiken...’

Plotseling klonk er een luide knal. Tessa dook de koets uit en keek om zich heen. Het geluid was vanuit het huis zelf geko-

men. Henry, dacht Tessa. Henry was alleen het huis in gegaan. Het wezen was in de tuin, maar toch... het was Benedicts huis. Tessa dacht aan de balzaal, die vol was geweest met demonen bij haar laatste bezoek hier, en ze pakte haar rokken bij elkaar. 'Blijf hier,' zei ze tegen Tatiana. 'Ik moet kijken waar die herrie vandaan komt.'

'Nee!' Tatiana ging met een ruk rechtop zitten. 'Laat me niet alleen!'

'Het spijt me.' Tessa liep achteruit en schudde haar hoofd. 'Ik moet. Blijf alsjeblieft in de koets!'

Tatiana riep haar nog iets na, maar Tessa had zich al omgedraaid om de treden op te rennen. Ze duwde de voordeuren open en kwam in een grote entreehal met tegels van zwart en wit marmer op de vloer, als een dambord. Een enorme kroonluchter hing aan het plafond, hoewel de kaarsen niet brandden; het enige licht hier kwam van buiten en viel door de hoge vensters naar binnen. Een prachtige, gebogen trap leidde naar boven. 'Henry!' riep Tessa. 'Henry, waar ben je?'

Ze hoorde boven iemand een antwoord roepen en nog een knal, waarop ze onmiddellijk de trap op rende. Ze struikelde toen haar voet achter de zoom van haar jurk bleef haken, en er klonk een scheurend geluid. Ongeduldig rukte ze de rokken opzij. In de lange gang waren de muren poederblauw geschilderd en behangen met tientallen etsen in vergulde lijsten. Ze rende door een dubbele deur een andere kamer in.

Dit was heel duidelijk de kamer van een man: een bibliotheek of werkkamer. De gordijnen waren van een zware, donkere stof en er hingen olieverfschilderijen van grote oorlogsschepen. De muren waren gestoffeerd met een kostbaar groen behang, waar vreemde donkere vlekken op zaten. Er hing een merkwaardige geur, een geur zoals op de oevers van de Theems, waar vreemde dingen lagen te rotten in het zwakke daglicht. En daarbovenuit rook ze de metaalgeur van bloed. Een boekenkast was omgevalen in een chaos van gebroken glas en hout, en op het Perzische

tapijt ernaast lag Henry, worstelend met een wezen met een grijze huid en een onthutsend groot aantal armen. Henry schreeuwde en trapte met zijn lange benen, en het wezen – ongetwijfeld een demon – scheurde met scherpe klauwen stukken uit zijn tenue en hapte met een wolfachtige snuit naar zijn gezicht.

Tessa keek naarstig om zich heen, greep de pook die bij de gedoofde open haard lag en viel aan. Ze probeerde zich haar training te herinneren – alle uren van Gideons instructie over evenwicht en snelheid en greep – maar uiteindelijk leek het puur instinct om de lange stalen staaf in het bovenlichaam van het schepsel te steken, waar zijn ribbenkast zou hebben gezeten als hij een aards dier was geweest.

Ze hoorde iets kraken toen het wapen naar binnen drong. De demon jankte als een hond en rolde van Henry af; de pook kletterde op de vloer. Zwart wondvocht sproeide rond en vulde de kamer met de stank van rook en verrotting. Tessa stapte achteruit, maar haar hak bleef in de gescheurde zoom van haar rok hangen. Ze viel op de grond toen Henry zich omdraaide, ingehouden vloekte en de demon met een dolk met gloeiende runen over zijn keel harkte. De demon slaakte een gorgelende kreet en vouwde dubbel als een vel papier.

Henry rechtte zijn rug. Zijn rossige haar zat vol bloed en wondvocht, zijn tenue was bij de schouder gescheurd en er lekte rode vloeistof uit een wond. 'Tessa!' riep hij uit, en toen stond hij naast haar en hielp haar overeind. 'Bij de Engel, wat een stel zijn wij,' zei hij op zijn typerende, droevige manier terwijl hij ongerust naar haar keek. 'Je bent toch niet gewond, hè?'

Ze keek naar zichzelf en begreep wat hij bedoelde: haar jurk was drijfnat van het wondvocht en er zat een lelijke snee in haar onderarm doordat ze op het gebroken glas was gevallen. Het deed nog niet veel pijn, maar het bloedde. 'Niets aan de hand,' zei ze. 'Wat is er gebeurd, Henry? Wat was dat voor een wezen en wat deed het hier?'

‘Een waakdemon. Ik was Benedicts bureau aan het doorzoeken en moet iets hebben aangeraakt of verplaatst waardoor hij werd gewekt. Er kwam zwarte rook uit de la, en die veranderde in dát. Hij dook op me af...’

‘En sloeg zijn klauwen in je,’ zei Tessa bezorgd. ‘Je bloedt...’

‘Nee, dat heb ik zelf gedaan. Op mijn dolk gevallen,’ zei Henry schaaachtig, en hij pakte een cilinder uit zijn riem. ‘Niet tegen Charlotte zeggen.’

Tessa glimlachte bijna, maar toen dacht ze ergens aan, rende door de kamer en trok de gordijnen voor een van de hoge ramen open. Ze kon uitkijken over de tuinen, maar jammer genoeg niet over de Italiaanse tuin; ze bevonden zich aan de verkeerde kant van het huis. Voor haar strekten zich groene taxushagen en vlakke gazons uit die herfstkleuren begonnen te krijgen. ‘Ik moet terug,’ zei ze. ‘Will en Jem en Cecily... Ze vochten tegen dat schepsel. Het heeft Tatiana Blackthorns echtgenoot vermoord. Ik moest haar terugbrengen naar de koets omdat ze bijna flauwviel.’

Het bleef even stil. Toen hoorde ze: ‘Tessa.’ Henry sprak met een vreemde stem, en ze draaide zich naar hem om. Hij was bezig geweest een iratze op de binnenkant van zijn arm te tekenen, maar was ermee gestopt. Hij staarde naar de muur tegenover hem, de muur waarvan Tessa eerder had gedacht dat hij vlekkerig en vuil was. Nu zag ze dat het niet zomaar vlekken waren. Het waren letters van dertig centimeter hoog, op het behang geschreven in wat eruitzag als opgedroogd, zwart bloed.

DE HELSE CREATIES HEBBEN GEEN MEDELIJDEN.

DE HELSE CREATIES HEBBEN GEEN BEROUW.

DE HELSE CREATIES ZIJN TALLOOS.

DE HELSE CREATIES ZULLEN HUN AANVAL NOOIT STAKEN.

En daar, onder het gekrabbel, stond nog een laatste zin, amper leesbaar, alsof degene die hem geschreven had het gebruik van

zijn handen verloor. Ze zag Benedict voor zich, opgesloten in deze kamer, langzaam verzinkend in krankzinnigheid door zijn transformatie, terwijl hij die woorden met zijn eigen bloed en wondvocht op de muur smeerde.

MOGE GOD GENADE HEBBEN MET ONZE ZIEL.

De worm haalde uit. Will rolde naar voren en ontweek ternauwernood de klappende kaken. Hij kwam gehurkt overeind, stond op en rende langs het schepsel tot hij bij de zwiepende staart aankwam. Toen hij zich omdraaide, zag hij de demon als een cobra boven Gideon en Gabriel hangen. Maar tot zijn verbazing leek het schepsel verstart. Het siste wel, maar het viel niet aan. Herkende Benedict zijn kinderen? Voelde hij iets voor hen? Het viel onmogelijk te bepalen.

Cecily was tot de helft van de taxusboom omhooggeklommen en hield zich vast aan een tak.

In de hoop dat ze verstandig zou zijn en daar zou blijven, draaide Will zich naar Jem toe en stak zijn hand naar zijn parabatai op. Lang geleden hadden ze een reeks gebaren afgesproken waarmee ze communiceerden tijdens de strijd, als ze elkaar niet konden horen. Jems ogen lichtten begrijpend op; hij gooide Will zijn stok toe. Het was een perfecte worp, de zwaardstok zeilde tuimelend door de lucht, Will ving hem met één hand op en drukte op het handvat. De kling schoot naar buiten, en Will liet hem snel en hard neerkomen, dwars door de dikke huid van het schepsel heen. De worm ging met een ruk achteruit en slaakte een jankende kreet toen Will nog een keer aanviel en zijn staart afhakte. Benedict kronkelde aan beide kanten. Kleverig wondvocht gutste naar buiten en besmeurde Will. Hij dook met een kreet weg toen het brandde op zijn huid.

'Will!' Jem rende naar hem toe. Gideon en Gabriel hakten in op de kop van de worm en deden hun best om zijn aandacht vast te houden. Terwijl Will met zijn vrije hand brandend

wondvocht uit zijn ogen wreef, liet Cecily zich uit de boom vallen en landde boven op de rug van de worm.

Will liet geschokt de zwaardstok vallen. Hij had nog nooit een wapen laten vallen midden in een strijd, maar zijn zusje klemde zich met grimmige vastberadenheid aan de rug van een enorme demonische worm vast, als een vlo in de vacht van een hond. Terwijl hij in afgrijzen naar haar staarde, rukte Cecily een dolk uit haar riem en dreef die met kracht in het lijf van de demon.

Wat denkt ze dat ze aan het doen is? Alsof dat kleine dolkje zoiets groots zou kunnen doden!

‘Will, Will,’ zei Jem indringend in zijn oor, en Will besepte dat hij hardop had gesproken. Toen draaide de kop van de worm naar achteren, naar Cecily toe, met zijn grote muil vol tanden... Cecily liet het heft van de dolk los en rolde zijdelings van het lichaam van de worm af. Zijn kaken misten haar op een haartje na en hij beet woest in zijn eigen lijf. Zwart wondvocht gutste naar buiten en de worm rukte met een ijl gejack zijn kop terug. Een reusachtige wond gaapte in zijn flank en er hingen flarden van zijn eigen vlees van zijn kaken. Terwijl Will ernaar staarde, hief Gabriel zijn boog en schoot een pijl af.

De pijl begroef zich in een van de starende zwarte ogen van de worm. Het schepsel kromde zijn rug naar achteren, en toen zakte de kop naar voren en verschrompelde het wezen, zich opvouwend en verdwijnend zoals demonen altijd deden wanneer het leven hen verliet.

Gabriels boog viel op de grond met een gekletter dat Will nauwelijks hoorde. De vertrapte grond was kletsnat van het bloed van het verwoeste lichaam van de worm. Te midden van dat alles stond Cecy langzaam op, grimassend en met haar rechterpols in een vreemde hoek verdraaid.

Will had niet eens in de gaten dat hij naar haar toe rende. Hij besepte het pas toen hij werd tegengehouden door Jems hand en draaide zich woest naar zijn parabatai om. ‘Mijn zus...’

‘Je gezicht,’ zei Jem met opmerkelijke kalmte, gezien de situa-

tie. 'Je zit onder het demonenbloed, William, en het verbrandt je. Ik moet je een iratze geven voordat de schade onomkeerbaar wordt.'

'Laat me los.' Will probeerde zich los te trekken, maar Jems koele hand lag tegen de achterkant van zijn nek, en toen voelde hij het branden van een cilinder op zijn pols en begon de pijn weg te ebben. Jem liet hem met een sis van pijn los; hij had wat wondvocht op zijn vingers gekregen. Will bleef besluiteloos staan, maar Jem wuifde hem weg en zette al zelf zijn cilinder op zijn hand. Het had slechts even geduurd, maar toen Will bij zijn zus aankwam, was Gabriel daar al. Hij had zijn hand onder haar kin gelegd en nam haar onderzoekend op met intens groene ogen. Ze keek met verbazing naar hem op toen Will aankwam en zijn hand op haar schouder legde.

'Ga wég bij mijn zus,' blafte hij, en Gabriel stapte achteruit terwijl zijn lippen vertrokken tot een harde streep. Gideon kwam er ook al aan, en ze omringden Cecily terwijl Will haar met zijn ene hand vasthield en met de andere zijn cilinder gebruikte. Ze keek hem met fonkelende blauwe ogen aan terwijl hij een zwarte iratze op de ene kant van haar hals zette en een *mendelin* op de andere. Haar zwarte haar was losgekomen uit haar vlecht en ze zag eruit als het wilde meisje dat hij zich herinnerde, fel en nergens bang voor.

'Ben je gewond, *cariad*?' Het woord ontglipte hem voordat hij het kon tegenhouden: een koosnaampje uit hun kindertijd, al bijna vergeten.

'*Cariad*?' herhaalde ze ongelovig. 'Nee, ik ben niet gewond.'

'Toch wel,' zei Will. Hij gebaarde naar haar gewonde pols en de sneeën in haar gezicht en handen, die begonnen dicht te gaan terwijl de iratze zijn werk deed. Woede kolkte in hem op, zo heftig dat hij het niet hoorde toen Jem achter hem begon te hoesten, terwijl dat meestal een geluid was dat hem tot actie aanspoorde als een vonk op droog aanmaakhout. 'Cecily, wat haalde je je nou in vredesnaam...'

‘Dat was een van de moedigste dingen die ik een schaduwjager ooit heb zien doen,’ viel Gabriel hem in de rede. Hij keek niet naar Will maar naar Cecily, met een mengeling van verbazing en nog iets anders. Hij had modder en bloed in zijn haar, zoals zij allemaal, maar zijn groene ogen straalden.

Cecily bloosde. ‘Ik wilde alleen maar...’

Ze brak haar zin af en haar ogen werden groot terwijl ze langs Will keek. Jem hoestte weer, en nu hoorde Will het wel; hij draaide zich om en zag zijn parabatai op zijn knieën zakken.